

opusdei.org

Prelatens brev (agusti 2010)

Det marianska året som Opus Dei går igenom och vår Frus fester är ett tillfälle för biskop Echevarría att tala om Guds Moder i det brev han adresserar till Verkets medlemmar.

2010-08-13

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

Jag skriver till er efter den resa som jag har gjort till några länder i

Sydamerika. I Ecuador, Peru och Brasilien har jag, utöver att ha haft glädjen att träffa ett stort antal systrar och bröder till er och många andra personer, bett inför flera Mariabilder. Med var och en av er som stöd har jag försökt återuppleva den fromhet med vilken den helige Josemaría brukade be inför Mariabilder, och jag har tackat vår Moder för hennes ständiga förbön för Kyrkan och för Verket och bett henne att fortsätta välsigna oss rikligen. Ja, jag har räknat med er marianska bön, eftersom jag så väl kommer ihåg något som vår Fader sade i Aparecidahelgedomen, vilket han sedan upprepade i San Paolo: ***jag har sagt till jungfru Maria att jag ville be med stark tro.*** Innan detta, först i Ecuador, tänkte jag på vår Faders lärorika föredöme då han, drabbad av den så kallade höjdsjukan, "soroche", var tvungen att korta ner nästan hela sin kateketiska aktivitet medan

vördnaden till den helige Josef och det andliga barnskapet växte i hans personliga liv: han var där ”aktivt inaktiv” i två veckor. I Peru kom en mängd minnen tillbaka, bland andra hans enorma glädje då han såg en framställning av något han höll av mycket: jungfru Maria och den helige Josef som tillber Jesus Kristus gömd i tabernaklet; hur tillgiven var han inte då han stannade vid altaret!

Låt oss visa vår kärlek till jungfru Maria mer intensivt under de månader som fortfarande är kvar innan detta marianska års slut. Just den 15 augusti, Marie upptagelse i himlen, kommer vi att påbörja den andra delen. Låt oss anstränga oss att göra det med förnyad sonlig anda, i takt med den helige Josemarías marianska liv. ***Om det finns något där jag vill att ni tar efter mig – sade han otaliga gånger – är det i min kärlek till jungfru Maria.*** Vid andra tillfällen påpekade han:

***efterlikna Jesus Kristus, som är
förebilden för allt, även för
kärleken till hans Moder.[1]***

Det faktum att vi kommit halvvägs av den tid som vi med anledning av den 80:e årsdagen av inledandet av Verkets arbete bland kvinnor velat lägga i jungfru Marias händer, erbjuder oss möjligheten att göra en värdering av de veckor som gått, för att sporra oss att fortsätta vandringen i rask takt. ***Låt oss inte snåla med ömhetsbetygelsersärskilt under vår Frus högtider: låt oss så ofta som möjligt upplyfta vårt hjärta till henne för att be henne om det vi behöver och tacka henne för hennes ständiga, moderliga omsorg samt för att be för de personer som vi uppskattar. Men om vi vill uppföra oss som barn, kommer alla dagar att ge oss goda tillfällen till att älska Maria, så***

som sker varje dag för dem som verkligen älskar varandra.[2]

Högtiden den 15 augusti inbjuder oss att omsorgsfullt omsätta detta råd som vår Fader gav i praktik. Det storartade val som Gud gjorde av henne sedan evigheten för att hon skulle bli Moder till det inkarnerade Ordet når sin höjdpunkt då hon tas emot med kropp och själ i himlens härlighet. Marie upptagelse i himlen, som avslutar cirkeln som inleddes med hennes obefläckade avlelse, uppmanar oss kraftfullt att fästa blicken närmare vår Moder och att på ett djupare sätt betrakta hur hon gjorde sin dagliga pilgrimsvandring här på jorden tills hon nådde sin himmelska boning.

I evangeliet för mässan den dagen, föreslår Kyrkan stället om vår Frus besök till sin kusin, den heliga Elisabet. Kyrkofäderna och de kyrkliga författarna har alltid

kommenterat denna händelse som en åskådlig bild av det som kännetecknade jungfru Marias hela liv, vilket präglades av hennes snara och glada lydnad till det som Herren visade henne. Från det *fiat* som hon uttalade vid bebådelsen till detta andra *fiat*, uttryckt utan ord, vid Korsets fot, sammanfattas hela jungfrun Marias liv i en total trohet utan sprickor av något slag till Guds älskvärda vilja.

Den helige Lukas, som är den evangelist som berättat mest om Maria, skildrar i detalj detta besök som jungfru Maria gör till den heliga Elisabet; det är en bild som vi har väl fäst i minnet – som så många andra i evangeliet – eftersom vi betraktar den varje dag då vi mediterar över rosenkransens hemligheter. Låt oss njuta av den nu.

Några dagar efteråt gav sig Maria i väg och skyndade till en stad i Juda

bergsbygd; hon gick till Sakarias hus och sökte upp Elisabet. När Elisabet hörde Marias hälsning sparkade barnet till i henne, och hon fylldes av den helige Ande. Hon ropade med hög röst: "Välsignad är du mer än andra kvinnor, och välsignat det barn du bär inom dig. Hur kan det hända mig att min Herres mor kommer till mig? När mina öron hörde din hälsning sparkade barnet till i mig av fröjd. Salig hon som trodde, ty det som Herren har låtit säga henne skall gå i uppfyllelse".[3]

Till dessa ord av Elisabet svarade jungfru Maria, som även hon var uppfylld av den helige Ande, med denna hymn som uttrycker en tacksamhet och en glädje som inte går att hålla tillbaka:

Magnificatsången. Vi kan inte uppehålla oss vid alla dess rikedomar; jag vill bara ta upp några detaljer ur denna händelse, vilka den

helige Josemaría betraktade på djupet.

Den helige Gabriel meddelade Maria att Elisabeth väntade en son som ett bevis för Guds allmakt; han varken bad eller föreslog henne att besöka Elisabet. Trots detta anser jungfru Maria att hennes kusin är i behov av hennes hjälp och upptäcker Guds vilja även i detta. Hon gav sig omedelbart iväg till den by där hennes gamla kusin bodde. Det som är särskilt anmärkningsvärt är att den helige Lukas så passande understryker: *cum festinatione*, att Maria skyndade iväg. Anledningen är uppenbar, som redan den helige Ambrosius förklarade: ”Den helige Andes nåd tillåter ingen senfärdighet.”^[4] Den helige Fadern, påve Benedikt XVI, som följer denne kyrkolärare, säger att **när evangelisten säger detta vill han understryka att för Maria, följsam till den helige Ande, som i henne**

har utfört inkarnationen av Ordet, innebär följandet av sin kallelse att gå en ny väg och omedelbart börja vandra utanför sitt hem och låta sig ledas endast av Gud.[5]

Evangeliet erbjuder oss det första vi kan lära oss av vår Moder, som är uthållig i det hon gör: när Guds kärlek blir uppenbar i själen uppstår hos oss skyldigheten att motsvara hans nåd med brådska, med total frikostighet till dessa gudomliga ingivelser utan att uppehålla sig vid det som skulle kunna vara en försening eller senfärdighet. När Gud går förbi oss (och han har kallat oss alla och kallar oss vid namn för att vi skall följa honom på nära håll) måste man lägga allt det åt sidan som skulle kunna göra det svårare att följa efter honom, att följa med honom. Hela livet bör kantas av denna *heliga brådska* som, liksom påven hävdar, krävs hos den som vet **att Gud alltid kommer först och att ingenting**

**annat bör få oss att ha bråttom i
vårt liv.[6]**

Jag kommer ihåg några händelser i
vår Faders liv som visar oss hur vår
grundare närde sin brådska för att
älska Gud och jungfrun Maria mer
och mer.

Allt sedan de första åren i Verket, i
takt med att tillgivenheten till vår
Moder växte i hans själ, berättar
hans levnadstecknare hur han
ansträngde sig för att hälsa på
jungfru Maria i de bilder han fann i
sin väg på gatorna i Madrid. Vid ett
tillfälle skrev han i sina personliga
anteckningar följande händelse: ***i
morse vände jag tillbaka som en
liten pojke för att hälsa på vår Fru
i bilden av henne på Atochagatan,
högt uppe på det hus som
Philipkongregationen har där. Jag
hade glömt bort att hälsa henne:
Vad är det för en son som inte tar
tillfället i akt att säga till sin***

***Moder att han älskar henne?
Maria, må jag aldrig bli ett före
detta barn.***[7]

I slutet av hans liv, när han var svagare, gick han en dag förbi en relief av jungfru Maria som höll i Jesusbarnet, i Villa Tevere. Han ville kyssa bilden och, eftersom det fanns en bänk framför den, var det inte lätt. Han framhärskade i att göra denna åtbörd. Därefter inbjöd han till eftertanke: även om detta är en liten småsak (han syftade till ansträngningen han hade varit tvungen att göra), kan vi fråga oss vilka uttryck för vår tillgivenhet vi gör med tapperhet för att motsvara Guds och jungfru Marias kärlek inför det stora uttrycket för kärlek som ligger i inkarnationen. Jag lämnar över frågan till er. Vilken konkret ansträngning är vi beredda att göra under dessa månader som är kvar av det marianska året för att motsvara den förkärlek som Herren och hans

heliga Moder visar oss hela tiden?
Vill vi älska henne mer? Söker vi
henne med iver att hon tar oss till
sin Son?

Låt oss gå igenom en annan detalj i
besöket hos Elisabet. När Maria
utropar sitt lovsångs-*Magnificat* till
Gud, är de första orden som kommer
ur hennes mun efteråt, som tidigare i
bebådelsen, att erkänna sin
ödmjukhet, i betydelsen att förkunna
sin intighet inför Gud; det är ett
erkännande som är en väsentlig del
av denna dygd. ***Vilket stort värde
har inte ödmjukheten! Quia
respexit humilitatem... I Sakarias
hus talar vår Moder i sin
jubelsång inte om sin tro, kärlek
eller obefläckade renhet: "Han har
vänt sin blick till sin ringa
tjänarinna. Från denna stund
skall alla släkten prisa mig
salig."***[8]

Den helige Augustinus påpekade att ”kärlekens boning är ödmjukheten.”[9] Endast på grundvalen av en djup ödmjukhet finns den fruktbara jord där en uppriktig kärlek kan växa. Jungfru Marias utomordentliga ödmjukhet, som i varje stund ville att Gud skulle verka i hennes själ, utan att tillskriva sig själv någon slags förtjänst, lyckades få Herren att vända sig till henne med allt större kärlek och leda henne från fullhet till fullhet ända till han tog emot henne i härligheten.

Mina döttrar och söner, låt oss lära oss av denna goda Moder att uppföra oss på samma sätt i de mest olika situationerna. Ända till sista stund behöver vi kämpa mot fienderna för vår helighet, i synnerhet mot egenkärleken, som utgör det främsta hindret för vår förening med Gud. Men låt oss på nytt lyssna till den helige Josemaría. Vid ett tillfälle då han svarade någon som frågade

honom hur man kunde kämpa på denna punkt i det andliga livet, upprepade han: ***det är bra att du har en vilja att arbeta mot högmodet; men utan att vara profet säger jag dig att du kommer att vara böjd att vara högmodig ända till ditt livs sista timma. Be Herren att han gör dig ödmjuk (...): quia respexit humilitatem ancillae suae (Luk 1:48). Gud, vår Herre, fäste blicken vid henne eftersom han såg sin tjänarinns ödmjukhet. Alltså: bemöda dig om att tjäna vår Herre och efterlikna jungfru Marias ödmjukhet. I evangeliet möter vi henne inte vid hennes Sons stora segrar: vi möter henne vid korset. Men vi möter henne också vid det första undret: Herren gör det eftersom den heliga Jungfrun ber honom om det. Be henne om undret att göra dig ödmjuk och att göra mig ödmjuk.***

Betraktandet av jungfru Marias stora privilegier gör oss helt klart förundrade: vår himmelska Moder är så underbar! I Uppenbarelseboken betraktar vi henne klädd i solen, med månen under hennes fötter och en krans av stjärnor på sitt huvud.[11] Trots detta **vet vi alla att dessa privilegier inte gavs Maria för att avlägsna henne från oss, utan tvärtom för att hon skulle vara närmare.**[12] Från himlen följer hon i själva verket var och en av oss som om vi vore hennes ende son, hennes enda dotter och upphör inte att ta hand om oss för att vi en dag skall njuta av den eviga saligheten tillsammans med hennes Son och med alla änglar och helgon.

Vi kommer att påminna henne om detta en gång till den 15 augusti då vi förnyar vigningen av Opus Dei till hennes ljuva och obefläckade hjärta. Låt oss denna dag i vårt hjärta bära alla medlemmars i prelaturen

böneämnen, deras som befinner sig på jorden och deras som redan gett upp sin själ åt Gud, och särskilt vår Faders, helt förenade med den vigning han gjorde i Loreto 1951, och med den som jag personligen kommer att förnya i allas namn under detta marianska år. Låt oss anförtro våra förhoppningar och våra planer åt vår Moders omsorg, som, enligt den helige Tomas av Aquinos träffande uttryck, är "*totius Trinitatis nobile triclinium*"[13], den plats där den heliga Treenigheten får vila, eftersom, som påven bekräftade i en audiens för inte så länge sedan, **med anledning av inkarnationen, har de tre gudomliga Personerna sin boning i Maria som i ingen skapad varelse, och de känner ett behag och glädje över att bo i hennes själ som är full av nåd. Genom hennes förbön kan vi få vilken hjälp som helst.**[14]

Vi kommer att upprepa detta för henne den 22 augusti, Jungfru Maria Drottningens högtid och dagen därpå, årsdag av då vår Fader hörde Guds ord som efterlämnade en **honungssmak i gommen** på honom, i stunder då han särskilt behövde det: *adeamus cum fiducia ad thronum gloriae, ut misericordiam consequamur!*

Må vår bön för påven vara mycket intensiv, för hans höghets person, även för hans vila under dessa månader, för hans böneämnen, för alla hans planer som han bär på i sitt hjärta till själarnas väl.

I takt med detta, hjälp även mig i mina böneämnen.

Med all sin tillgivenhet välsignar er
er Fader

+ Javier

Pamplona den 1 augusti 2010

[1] Den helige Josemaría, Anteckningar tagna under en familjesammankomst, 12/4 1974.

[2] Den helige Josemaría, *Guds vänner*, nr 291.

[3] Luk 1:39-45.

[4] Den helige Ambrosius, *Expositio evangelii secundum Lucam*, II, 19 (PL 15, 1560).

[5] Benedikt XVI, Predikan vid Marie upptagelses högtid, 15/8 2009.

[6] *Ibid.* [7] Den helige Josemaría, *Personliga anteckningar*, nr 446 (3/12 1931). Citerat i A. Vázquez de Prada, *El Fundador del Opus Dei*, vol. I, s. 341.

[8] Den helige Josemaría, *Vägen*, nr 598.

[9] Den helige Augustinus, *De sancta virginitate*, 51.

[10] Den helige Josemaría, Anteckningar tagna under en familjesammankomst, 21/10 1972.

[11] Jfr. Upp 12:1

[12] Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 2/1 2008.

[13] Den helige Tomas av Aquino, *Expositio super Ave Maria*, kap. 1.

[14] Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 23/6 2010.